

Anneme Mektup

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Haziran 2023

Düşlerin istilasındayım ve de düşüşlerin...

İklimler zikrederken Rabbi ve ikilem yüklü münafık gölgeler isyan ederken Rabbe ve işte düşe kalka doğan güneşin sonlandığı karanlığın tecili...

Mahkûmiyeti bizlerin alabildiğine ıssız ve vakur ve tutmadığımız yeminlerin de vebalidir çalan çanların ve kontak kuramayan duyguların da ihlali.

Öznesi nesnesi kayıp artık gezegenin ve düş ihlalleri hazinesi geniş hazinesi kayıp peşine düşülesi güzelliklerin solduğu ve karanlığa teslimiyeti.

Gün devindi madem geceye evrildik de hayli zaman.

Zehrolan bir hayat ki bu...

Zikri fikri bir insanların azınlıkta kaldığı...

Ve soğuk hastane koridorlarında tepinen ayaklarım ruhun sarmalında bir izbede doğacakmışçasına güneş tehir ettiğim haaytın ve süregelen acıların vardiyası...

Hak hukuk tanımazken insanlık ve de ederi yok iken değerlerin ve işte olmazın oluru seyyah sözcüklerden ola ki bir rahmet yağdırır Tanrı tepeme diye.

Geceler iliksiz.

Sözcükler rotasız.

Manen yitik insanlar meali sadece bir et parçası.

Dikilesi şu iki yakası yüreğin ve de şehrin şair ise kayıplarda ve her nasılsa ayıp addedilen umudun ve sevginin ve iman gücünün hız kesmediği.

Dili damağı kurumuş cihanın ve ölüme çeyrek kala...

Gün sayan iblisin inkârı mümkün değil iken terk edilmişliğin.
Bir minval ki hayat zıkkım oldu yine yeniden madem ve matemle örülü duvarlar ve yırtık duvaklar aşkın ebabili özleme kılıf biçen yalnızlığın değil yalıtınların ahkâm kestiği bir cendere ki içine sıkıştığımız.
Benlik değil artık hayat.
Beylik cümlem de yok madem ve işte yoksun kılındığım kadar kantarı kayıp bir düzenek ve başa sardığım hayatın güncesi.
Güllük gülistanlık bilmişken yaşamı zehir zemberek insanlar sayesinde.
Sevginin sevincin gölgesinde doğar mı sahiden güneş yine ve sadece bir gün batmasaydı ya infilak etmeden yüreğim imha silahlarından biri iken de sessizliğim.
Zaruri faturası yine bana kesildi madem güncesi yırtık ömrün devraldığı hüznün müdür yoksa verdiğim sadakanın karşılığı?
Mühimmat deposu alev aldı.
Münferit gölgeler bakaya kaldı.
Azığa aldığımdan sonra azıtınların da peşinden koşacak halim yok madem.
Gönlün radarı.
Sevginin ihtimaller dâhilinde can çekiştiği hele ki bir yerlerde beni bekleyen varsa eğer ki ve de bu insan, benim annem iken...
Geç kalmışlığım mı yoksa acele etmişliğim mi?
İması değil ifası hiç değil ihmali sevginin itibar görmez iken insan iklimlerinde tecelli bulan bu yüzden yazdıklarım zaruri bir tesellidir aklın ırmaklarında yıkanan ruhum değil ak alnımdan da öte: annemin emzirdiği helal sütün üstüne yemin de ettim mi Allah katında...
Ve işte feveran eden sözcükler.
Fevri değilim asla.
Ferdi olduğum şu cihan yine mi pabuç bırakmadı bana?
Elem ve evham ve El-Fatiha ne de olsa aşkın rozeti yakamda Allah aşkı içimde ve emsalsiz bir hüznle sekiyorum bir günden bir de geceden erişebilmek adına huzura.
Ölümsüz mecalim de yok.
Ön sözüm hiç yok.
İlla ki öz veri ile sadaka dağıttığım ve Allah rızası için yaşamamın bana sunduğu elbet zorluklar kat çıktığım akabinde hidayetın basamaklarını adımlarken yongası ve hicreti asılı kaldığım darağacında bulacağım belki de teselli.
Vakit kaldı mı sahiden?
Benim için değil de en sevdiğim insan mıdır yolumu gözlediği kadar yolunu gözlediğim sabahın firarisi midir yoksa sözcükler ve işte hüznüme şerh düşen anne dualarının akabinde benim anneme ettiğim dualar İnşallah kabul görecektir Allah katında.
İzafi bir yörünge ve eksen.
Endamlı bir yüksünlük ile insanlar birbirinin kuyusunu kazarken kaza eseri yaşıyor olmanın da mealidir hali hazırda sözcüklerle teselli bulduğum ve firari yüreğim de seyyahı madem bu yolculuğun o halde yarınlara yürekten Allah kerim.

Bir izbe değil.

İzafi asla.

Aşkın emsalsiz dokunuřunu sunan mademki evren o halde yola devam, sevgili annem.

Aklın yolu bir dualarda buluştuğum nice insan ve illa ki güneş de doğacaktır hanemize, annem geç
olmuř olsa bile ne fark eder mademki son sözü kader söylemekte...